

Kázání kazatele ECM Pavla Hradského

Ž84

Žalm touhy po Bohu. Po obecenství s ním. Po vztahu. Je to tedy i o smyslu života. Jeden den v jeho nádvoří je víc, než 1000 jinde. Plnost a kvalita života je něco jiného, než jen součet otáček země kolem osy, či kolem slunce. Nejde jen o počet dnů a let. Jde o prožívání Boží přítomnosti. Jde o blaho, které z toho pramení. Jeden den mimo Prahu, mi pomůže přežít mnoho dnů v Ječné.

Žalmista chce raději sedět u prahu domu **svého** Boha. Víte kdo sedával u prahu chrámu? Žebráci. Lidé všelijak nemocní, postižení životním údělem. Sk 3,2 Chromého od narození, žebrajícího o almužnu nachází Petr s Janem před chrámem. Lepší je mít drobty Božího požehnání o které tak pokorně žádala kenaánská žena, když jí Ježíš říká, že chléb patří dětem a ne psům. (Mt15). To od Hospodina je vždy lepší, než žít v přepychu svévolníků, kam Boží sláva neproniká. Plný život je žitý s Bohem. Víte, že jde o konkrétní kroky rozhodování. O priority, o víru.

Chtěl-li se Žid setkat s Bohem, musel do chrámu. Většinou s nějakou obětí. Pán Ježíš to nějak změnil. Př. Velikonoční setkání se vzkříšeným bez Tomáše a s Tomášem. Ježíš nebyl viditelně u rozhovoru učedníků s Tomášem a přesto nabízí Petrovi aby si sáhl. Byl u toho. Ježíš slíbil, že vstoupí do života člověka který mu otevře své srdce a věřím, že to můžeme potvrdit. Vy jste chrámem Ducha sv. říká Pavel korintským křesťanům. Bůh se přestěhoval. Bůh který nebydlí v chrámech postavených lidskýma rukama. Ani nebesa nebes jej nemohou obsáhnout, se rozhodl bydlet v tobě. V r. 70 mohl být chrám zbořen. Již dříve se totiž splnilo Ezechielovo proroctví, že Bůh vepsal svůj zákon již ne na kamenné desky, ale do našich srdcí.

Proto Jan ani v nebeském Jeruzalému nevidí chrám. Jeho chrámem je Pán Bůh všemohoucí a beránek. Tedy když čteme 84 Žalm týká se to bytostně i nás, i když chrám v Jeruzalémě nestojí.

Co mě naučily vlaštovky. V4 vlaštovka si staví hnízdo u tvých oltářů, aby svá mláďata zde uložila. Když jsem přemýšlel o čem bych měl dnes mluvit, připomněla se mi jedna stará zkušenost. Jeden čas jsme bydleli na venkově a přestavovali jsme si zchátralou zemědělskou usedlost, abychom v ní mohli bydlet. Z maštale jsme udělali kotelnu. Protože maštal neměla dříve ani okno, ani dveře, (dům byl dlouho neobydlený) hnízdily v ní každým rokem vlaštovky. Když jsme udělali ústřední topení a pořídili si drahý kotel na dřevoplyn, samozřejmě že i bývalá maštal dostala okno a dveře. Na jaře ale vlaštovky přilétly znovu. Pozorovali jsme je jak se snaží do maštale dostat. Dojalo mě to. Přilétly z daleka na své místo. Zcela neomylně a hle, je zavřeno. A tak jsem okno otevřel trvale. Několik dnů nesměle létaly dovnitř a zase ven. Asi si potřebovaly ověřit, že jim okno nikdo nezavře a nevyžene je ven. Pak se

rozhodly a začali v kotelně stavět hnízdo. Brzy vuseděly mladé. Jednou ráno když jsem jel na kole do práce, všiml jsem si koutkem oka, že je po noční bouři okno do kotelny zavřené. Uvědomil jsem si, že život těch malých je v mých rukou. Neměl jsem moc času, ale běžel jsem okno otevřít. Nesneslo to odkladu, protože rodiče malé stále krmili. Časem jsem zjistil, proč někteří lidé nedovolí vlaštovkám u sebe hnízdo postavit. Celá vlaštovčí rodinka nejraději seděla na trubce nad kotlem a asi si umíte představit, jak asi vypadala elektrická regulace kotle, která byla přímo pod nimi. Nic víc jsme z vlaštovek neměli. Snad jen o trochu méně much kolem domu. Já jsem měl ale velikou radost z důvěry, kterou nám vlaštovky prokázaly. Tehdy se mi vybavil tento 84 Žalm. Ty vlaštovky mi ukázaly na můj, náš vztah s Bohem. Jsme jako ty vlaštovky. Pánu Bohu nejde především o naše výkony, o naši službu, zásluhy, protože jsme podobni vlaštovkám. V tom, že toho hodně s prominutím poděláme. Ani nechceme a přece často kazíme Boží dílo (když ne jako vlaštovka, umíme být někdy jako slon v porceláně. (špatné vztahy, pýcha, sobectví, lhostejnost či přehnaná horlivost...) Kolikrát jsme selhali a Bůh nezavřel okno. Bůh si totiž nejvíc cení naši důvěru. To, že se mu svěříme do péče. Riskneme to být v jeho ruce. Zcela mu vydání. On může zavřít to okno. Když jsem jel ale tehdy do práce, pochopil jsem, že Bůh je ten, kdo to okno stále znovu otvírá. Kdo obnovuje naši cestu k životu, ke svobodě, k němu. Kdo to nezakusil, ten bude stále znovu tvrdit, že víra je nesmysl, že jsme odkázáni jen sami na sebe. Své síly a schopnosti. Vlaštovky „ví“, že jsou odkázány na pána domu, jestli jim hnízdo strhne a zavře okno, nebo je nechá u sebe bydlet. Křesťan ví, že je závislý na Bohu, který o nás pečuje jako o vrabečky či vlaštovky. Kdo k němu přijde, toho nevyžene ven. Je to veliké tajemství, které platí i v okamžiku, který potkal jednu z malých vlaštovek, když se učila létat. Ještě jí to moc nešlo a náš pes ji srazil a zabil. Život není snadný a patří k němu i utrpení a smrt. Bůh je ale ten, kdo vždy otevře okno. Učme se mu důvěřovat. Stále znovu. Stavme své hnízdo v jeho přítomnosti. Hospodin je dárce milosti a slávy. Blaze člověku, který v něho doufá.